

իւԵղին...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը.
Որ դեմքիդ ծաղկած ժպիտը քո ջերմ
Մեկընդմիշտ փոխեց իմ կյանքի հունը,
Բախտիս ակոսում դարձավ ծաղկասերմ...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը.
Աչքերիդ բոցը սիրտն իմ հրդեհեց,
Սիրտս արևեց երջանկությունը,
Հենց քե՛զ սիրեցի բյուր սրտերի մեջ...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը...

ԵՍ ՎՎԽԵՆՈՒՄ ԵՄ
Ծատ մի՛ փորփրիր հոգուս ափերը.
Հոսքը հոսք է բերում,
Ծատ մի՛ թուլացրու լեզվիդ կապերը.
Խոսքը խոսք է բերում:

Ծատ մի՛ քրքրիր սրտիս վերքերը.
Վերքը վերք է բերում,
Ծատ մի՛ գովերգիր դու իմ երգերը.
Երգը երգ է բերում:

Աշմայքիդ ուժին, սակայն, մի՛ դիմիր.

Նոր հույսեր է բերում,

Ես վախենում եմ, դու ինձ մի՛ սիրիր.

Սերը սեր է բերում...

ԲԱՅՑ ՄՈՌԱՆՈՒՄ ԵՍ

Դու իրավունք ես քեզ վերապահում

Հրամանատար լինելու ինձ մոտ,

Իբր, կյանքում ես դեռ շա՛տ-շա՛տ եմ հում

Եվ փորձառուիդ խորհրդին կարոտ...

Ուզում ես՝ լսեմ, միշտ ենթարկվեմ քեզ,

Չհակառակվեմ, երբեք չասեմ «ոչ»...

Բայց մոռանում ես, որ գերիդ չեմ ես,

Թեև սերն ես իմ, տե՛ր իմ ինքնակոչ...

ՎԱԽԿՈՏ ԶԵՍ, ԳԻՏԵՍ

Վախկոտ չես, գիտեմ.

Բայց վախենում ես ինձ հանդիպելուց,
իսկ հանդիպելիս՝ օտար ես իմ դեմ
Եվ չես հագենում հեռուն դիտելուց...

Վախկոտ չես, գիտեմ.

Բայց վախենում ես ինձնով տարվելուց,
Մեր հին հուշերին նորից փարվելուց,
Մրտիդ կրակի նորից վառվելուց
Եվ սիրու կողմից գերեվարվելուց...

Վախկոտ չես, գիտեմ.

Քա՛վ լիցի՛, ոչինչ չունեմ ես քո դեմ,
իսկ թե ունեմ եւ, չգիտեմ, թե՛ ո՛ւմ...

Այ, ես վախկոտ եմ, բայց չեմ վախենում...

Եթե ՈՒՉՈՒՄ ԵՍ

Ունեղանա՞լ քեզսից... ո՞չ, ինչի՞ համար...

Որ դու մեր սերը, որպես անգին գանձ,
Գաղտնի՞ ես պահում աչքերից մարդկանց...

Դու շատ լավ գիտես, որ դեռ անհամար
Խոչընդոտներ կան, դավեր՝ նոր ու հին,
Եվ փորձություններ մեր սիրո ճամփին:

Մեր մաքո՞ւր-մաքո՞ւր, անբասիր սերը
Ավելի ամուր պահի՞ր դու կյանքում,
Եթե ուզում ես չմնալ անքուն...

Եթե ուզում ես դո՞ւ լինել տերը
Իմ սիրո և իմ, ճիշտ հասկացիր ինձ.
Գաղտնի մի՛ պահիր սերդ լոկ ինձնից...

ՀՈԳ ՉԵ

Հոգ չե, որ դեռ հին սերը ծխում է,
Հոգ չե, որ այն ինձ հաճախ մղում է
Անզուսաքայլերի...
Ինձ համար նույնիսկ այսպես ել լավ է,
Ինձ համար հիմա այնքանն ել բավ է,
Որ կյանքը ների

Ու անհիշաչար, քաղցր քեզ ժպտա,
Թեկուրգ իր թույնն ու տատասկներն ինձ տա
Եվ այպանի միշտ...

Երջանիկ կզգամ ինձ և դժոխքում,
Երբ իմանամ, որ ուրիշի գրկում
Ապրում ես անվիշտ...

ԵՍ ՔԵԶ ՈՒՆԵՄ

Ես քեզ ունեմ երգերիս մեջ,
<ուշերիս մեջ, կարոտներիս...
Որ մխում են, մխում անվերջ,
Շուրջդ քաշում ոսկե երիգ:

Ուս քեզ ունեմ վերքերիս մեջ,
Ցավերիս մեջ, տվայտանքիս...
Եվ խենք հոգիս սեր է անշեշ
Քեզ խնկարկում այնպե՞ս հանգիստ...

Ասես, քե՞զ չեն դավով անտես

Ինձնից խլել, տարել հեռու.

Ասես, քե՞զ չեն տիրել այնպես,

Որ Ե՛լ սիրուդ տերը չես դու...

Թող որ ուրիշն ունենա քեզ

Պագշտու ու մեղկ իր գրկի մեջ.

Ես քեզ ունեմ բորբ ու անկեզ

Սիրո մատյան իմ սրտի մեջ:

ՄԵԾ ԼՈՌԻԹՅՈՒՆ

«Խոսքը արծաթ է, լուրջունը՝ ոսկի»

ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ

Հավատա՞մ իսկի,

Որ բյուր խոսքերը՝ պերճ ու սեթեթեր,

Որպես արծաթի մի ձուլակտոր,

Կարող են լինել մի փշո՞ւր ոսկի՝

Դառնալու համար

Նշանի փոքրի՞կ-փոքրի՞կ մատանի...

Գրո՞ղը տանի...

Կարո՞ղ են լինել, ա՞յ, մասնիկը գեթ

Այն մեծ լուրջան՝ շիկնանք-ամոթի,

Հեզ-համեստուրյան պարեգու հազած,

Որ ճամփով շիտակ և ոչ թե խոտոր,

Վառելով հույսի ջահերը հանգած,

Օրեր անհամար

Քայլելով առաջ՝ տանջված, անոթի,
Հեգ ասպետի պես հասնում է մի օր
Ու նստում հոգևած
Տան շեմքի քարին
«Սիրո՞ւմ եմ» բառի...

ՈԵՍ ԵՎ ԴՈՒ
ՄԵՆՔ առանձին-առանձին
ՄԵՐ տունը ունենք,
ՄԵՆՔ առանձին-առանձին
ՄԵՐ քունը ունենք,
Ապրում ենք ու աշխատում,
Երգում, սիրում ու ատում
ՄԵՆՔ առանձին-առանձին.
Ես ինձ համար,
Դու՝ քո:

ՄԵՆՔ առանձին-առանձին
ՄԵՐ վերջը ունենք,
ՄԵՆՔ առանձին-առանձին
ՄԵՐ երգը ունենք,

Հաճախ տիսրում ենք, իուզվում,

Մտքերի ծովը սուզվում՝

Մենք առանձին-առանձին.

Ես ինձ համար,

Դու՝ քո:

ԱՇԽ, միասին-միասին

Ամեն ինչ լիներ,

Եվ առանձին-առանձին

Ոչինչ չլներ,

Երազեինք, տքնեինք,

Ապրեինք ու երգեինք,

ԱՇԽ, միասին-միասին.

Դու ինձ համար,

Ես՝ քո...

ԱՌԱՋԻՆ ՀԱՄԲՈՒՅՅՐ

Երբ տուն եկա, արդեն ուշ էր,

Դրսում անձրև էր, մուռ...

Գլխումս լոկ մեգ-մշուշ էր՝

Կարմիր, կանաչ, կապույտ...

Ազքերիս մեջ հուրեր կային,
Երջանկության շանթեր,
Լողում եին սփինքսային
Ժպիտների ամպեր...

Իսկ հոգումն քառս էր խոլ՝
Խիսդ ու տագնաապ, հուզում...
Ճախրում էի սրտիկիս նոր
Հեքիաթների մուժում...

Հենց քիչ առաջ բույր ու թույրի
Ճոճքում՝ այգում գարնան,
Շրթունքներս սեր-համբույրի
Նեկտարի համն առան...

Երա՞զ էր դա, թե՞ խենք ցնորք,
Պատրա՞նք էր, թե՞ միրաժ...
Ինչքա՞ն ցուրտ էր և ինչքա՞ն շոգ՝
Ազքերի դեմ քո խաժ...

ՉԵ՛, ախր, դա ո՞նց կարող էր
Անիրական լինել.
Անձրևն անզամ ի՞նչ մարող էր.
Թե՞ժ էր խարույկը մեր...

ՉԵ՞ որ հենց նոր վարսերիցս
Անձրւաջուրն անսուտ
Կաթեց շիկնած այտիս՝ որպես
Երջանկության արցունք...

ԲԱՅՑ Ի՞ՆՉ ԻՄԱՆԱՍ
Ես մի՞թե, իրավ,
Այնքան եմ չկամ և կամ չարակամ,
Որ քեզ չեմ ասում այն միակ բառը,
Որից դու, իմ լա՛վ,
Ոտքիդ տակ հողը չես զգա անգամ,

Ո՛՛Ու կքաղցրանա աշխարհի դառը...
Եվ դու նույն պահին կերջանկանաս...
Բայց ի՞նչ իմանաս,
Որ չեմ կորցնի ես Էլ նայն պահին
Քո շուրջից, սե՛ր իմ,
Բարո՛վ ծնվելիք այն միակ բառով

Երջանկանալու երազանքս հին...

ԴՈՒ ՄԻ՛ ԴԺԳՈՉԻՐ

Քո չար բախտից միշտ դու մի՛ դժգոհիր

Եվ ոչ ել հիմա ինքդ քեզ զոհիր

Վշտի աստղուն. անցածն անցած է...

(Ա՛յս, գիտեմ սրտիդ վերքը դեռ բաց է)...

Թե քեզ մատնեիր ինձ մոտ պարտության

Եվ հիվանդագին քո հպարտության

Բարձունքից մի պահ դու վար իշնեիր,

Իմ կողքին, ինձ հետ արդ կլինեիր...

ՆՈՒՅՆ ՀԱՐՑՆ ԱՆԱՄՈՔ

Մի ճարպիկ ոստյո՛ւն...

Եվ կատուն ծառի երերուն ճյուղից

Ցատկով հայտնվեց տանիքին բարձր

Ու հիմա արդեն

Քայլում է հպարտ, զոհ ու ինքնաբավ...

Եվ, ահա՛, իսկույն

Տիրության թուխազ ելավ, պատեց ինձ.

Ես այրվող սրտիս այս ծուխը թանձր

Ինչպե՞ս փարատեմ...

Ախր, վերստին շարժեց պոչն իր թավ

Ու իմ դեմ կանգնեց աչքերով հայցող

Նույն հարցն անամոք.

- Իսկ մեր սերն, անգին, մեր սերը տանջող

Դեռ երկա՞ր պիտի նստի վախվորած՝

Անորոշության ճյուղին երերուն

ՈՌ չհանդգնի համարձակ ու բաց

Մի հզո՞ր ցատկով վիճակն իր անօգ

Փոխել մեկընդմիշտ...

Այո՛, դու ես ճիշտ.

Դու ինձնից լավ ես միշտ տեսնում հեռուն...

Բայց այստեղ, ախր, ամուր է հիմքը

Մեր սիրո շենքի,

Եվ մեր ոտքի տակ

Միշտ ել հաստատուն կլինի բախտի

Շնորհած հողը...

Հավատա՛, նույնիսկ սատանան ինքը

Թե դիմի գենքի՝

Չարությամբ անհագ,

Մեզ մեր բարձունքում բնավ չի հաղթի

Ու չի մթագնի մեր երջանկության

Ժպիտն ու շողը...

Հասկանում եմ քեզ. դու քո ցանկության

Տերը չե՞ս բնավ...

Քո անվճռական հապաղումի մեջ

Ու վարանումիդ աչքերում անպեծ

Ես վա՛խ եմ կարդում...

Հավատա՛, իմ լա՛վ,

Ես ել եմ տեսնում մարդկային շինծու,

Փուչ օրենքների, բարքերի փտած

Այն հսկա պատը,

Որ ծառացած է մեր մեծ սիրո դեմ

Եվ Կերբերոսի աչքերով արթուն

Գիշեր ու ցերեկ խիստ հսկո՞ւմ է մեզ...

Չգիտեմ ինչո՞ւ

Դու, տառապանքիդ պատյանը մտած,

Չես ուզում տեսնել, որ պատն այդ անդեմ

Ամենաշատը

Փորձությո՞ւն է մի, որ ահեղատես

Վիշապի նման փռվել է, փակել

Մեր սիրո կենաց լուսե ակունքը...

Դու վախենում ես, թե մեր սերն անկար,

ԱԱնօգ է ու խե՞ղճ՝ ինչպես մանուկը,

Եվ, եթե փորձի անցնել պատն այդ մեծ,

Ուժը չի՝ պատի...

Ավելի՞ որ երկյուղ...

Ո՞չ, նա օրիասի ճիշով խելագար

Չի՝ ծեփիվի պատին...

Իգո՞ւր ես վախի պարեգոտ հագել.

Դա քեզ չի՝ սազում...

Դու միայն սրտիդ եղիր ունկնդիր.

Նա քեզ չի խաբի.

Փորձվա՞ծ է, թրծվա՞ծ՝ տառապանքի մեջ...

Նույն տառապանքի հնոցում անշեց

Թրծվել է նաև սիրտն իմ կարևեր,

Ու հիմա այնտեղ կրակ է և ծուխ...

Ականջդ հապա դու իմ սրտին դիր,

Տես՝ ի՞նչ է ասում...

Նրա հառաչը համբառնում է վեր

Եվ հետո գլխիս տեղում որպես ծյուն...

Ինձ պետք չե ծյունե լուսապսակը...

Թե պսակ է պետք,

Թող պսակ դառնա ինձ սիրո թագը,

Որին չի հասնի, սակայն, ամեն ծեռք...

Գիտեմ, անգինս,

Դու Ել ես սիրո թագի հավակնորդ

Եվ գիտես գինս.

Դրա համար Ել և ոչ մի գնով

Չես ուզում կորցնել ինձ ու մեր սերը...

Եվ իիմա, սակայն, դու ինձ այդքան մոտ

Ու ինձնից այդքան հեռու ես, ավա՞ղ...

Օ՛, բա՛խտ իմ խռով,

Քո ձեռքը պիստ է ու ժպիտո՞ւ պաղ,

Դու ես իմ սիրող սրտի թևերին

Բարձել անփարատ վշտի այս բեռը

Եվ գերի հանձնել ինձ տառապանքի

Արթուն դևերին...

Ես դա լա՞վ գիտեմ.

Ո՞րա համար Ել չեմ հայցում քեզնից,

Որ փոես իմ դեմ

Քո հեքիաթային ճոխ շնորհները

Կամ բաժին հանես նեկտարից կյանքի...

Հավատա՞ դու ինձ՝

Չեմ ուզում քեզնից

Ո՞չ գութ ու բարիք և ո՞չ Ել խոստում...

Պարզապես, շա՞տ ես կույր ու անարդար,

Պարզապես, շա՞տ ես քարսիրտ ու չկամ...

Չեռքդ սրտիդ տար

Եվ ասա՞ դու ինձ՝

Նույնիսկ այն կատվի՞ չափ Ել ես չկամ,
Որ խնայում ես ինձ քո փշրանքը...
Վկա՝ իմ կյանքը,
Ցա՛վս Ե մորմոքում, միտում՝ իմ խոսքում,
Ո՛չ թե նախանձը, նախանձոտ իմ բախտ...
Քեզնից առավել՝ հարկավոր է ինձ
Մի ամենահա՛ղթ,
Հանդուգն ու խիզախ, բախտորո՛շ ոստյուն...

ԳԹՎՇ ԻՆՁ, ՍԻՐԵԼԻ՛Ս
Գթա՛ ինձ, սիրելի՛ս, գթա՛ ինձ.
Սիրո նոր ամպերը ո՞նց ցրեմ...
Դեռ երեկ ես հազիվ գտա ինձ,
Իսկ այսօր վերստի՞ն կորցնեմ...

Արդյոք, ի՞նչ իմանամ, թե իմ շուրջ
Կուտակված ամպերն այս նոր դա՞վ չեն,
Փթթում են նոր հուսեր ու անուրջ...
Իրենց նոր քաղցրությամբ իին ցա՞վ չեն...

Ամպերն այդ ի՞նչ են ինձ խոստանում՝
Սիրո շանք ու որո՞տ, թե՞ ժպիտ,
Թե՞ բախտի ծիածան... չեմ վանում.
Սպասի՛ր ինձ նման և դու, սի՛րտ...

Սպասի՛ր... իսկ եթե կայծակեն

ՈՍիրո խենթ, մուլք ամպերն անտարբեր,
Սիրտ իմ, քեզ ես ի բա՞ց արձակեմ...
Գեթ հիմա կդառնա՞ս շանթարգել...

ՈՐ ԻՆՉ ՀԱՍԿԱՆԱՍ

Ձեռքս թաթախեմ ծաղկի ցողի մեջ
Ու դեմքդ շոյեմ,
Եվ դու ինձ ժպտա:

Ծուրքս թաթախեմ արև-շողի մեջ,
Ծուրքդ համբուրեմ,
Ու ինձ համբույր տաս:

Սիր